Dublul... debut al lui Deleanu

După cum se știe, la 26 noiembrie, pe stadionul San Paolo din Neapole, jucătorul ieșean Augustin Deleanu a debutat în prima echipă a țării.

Nu vrem să revenim asupra evoluției lui Deleanu în fața spectatorilor napolitani, o evoluție pe care am avut cu toții ocazia să o apreciem în tele-transmisia meciului. În rîndurile de față vom releva incidența acestui debut pe alt plan, să-i zicem afectiv, ecoul complex pe care împlinirea unui vis al jucătorului Deleanu l-a stîrnit în OMUL Deleanu.

Pentru evidențierea faptului, o scurtă retrospectivă, de plasare în timp și spațiu a eroului nostru.

...Duminică 21 august. În tribunele stadionului din dealul Copoului nu poți arunca un ac. Este prima etapă a campionatului și simpatizanții echipei ieșene, din oraș ca și din regiune, s-au adunat în număr record pe stadion. C.S.M.S.-ul primește vizita echipei bucureștene Steaua. După 90 de minute de joc, capete plecate, „of"-ul moldovenesc multiplicat la ordinul miilor, priviri rătăcite – ale jucătorilor – ferindu-se de orice confruntare. 1–7 !

Printre jucătorii echipei gazdă, unul ieșise la joc vesel și radios de parcă mergea la o onomastică. Acum, la sfîrșitul partidei, nu mai nimerea ieșirea... Era Deleanu. Talentatul Deleanu, unul din jucătorii de bază de la C.S.M.S., titular al lotului olimpic. După meci a dispărut imediat, dar și-n timpul jocului nu se poate spune că ar fi „apărut" de prea multe ori.

A venit meciul cu Dinamo Pitești. Tot la Iași. Și tot cu o înfrîngere. Iar Deleanu a fost din nou un „cavaler al tristei figuri". Nu mai putea fi vorba de o întîmplare. Augustin Deleanu era într-o formă foarte slabă. Iar „forma" oglindea cu fidelitatea oglinzii munca la antrenamente, ba, mai mult, atitudinea generală a lui Deleanu în mediile în care evolua (studențesc, sportiv).

Nu ne dăm seama ce s-a petrecut imediat după aceea cu Deleanu. Ce a avut mai mare eficiență – critica colectivă, ajutorul colegilor sau amorul propriu... regăsit – cert este că în viața acestui jucător au survenit numeroase schimbări. În orele de curs, la facultate, pe terenul de antrenament ca și în timpul liber, Deleanu se făcea remarcat printr-o prezență activă, care „se voia discretă", dar care n-a scăpat colegilor săi de școală și sport.

Iar evoluțiile sale pe dreptunghiul de gazon au început să-și recapete atributele cunoscute : siguranță, eleganță, acroșaj impecabil, demarări debordante pe spațiul extremei. Iar „cota" lui Deleanu a început din nou să crească în ochii tuturor : spectatori, antrenori, selecționeri ai loturilor reprezentative.

O primă urmare se cunoaște : Deleanu a fost promovat în prima reprezentativă a țării și a jucat la Neapole.

Ceea ce mai vor însă să consemneze rîndurile de față este mărturisirea jucătorului ieșean după acest meci :

„După realizarea acestui mare vis al meu, am în minte un singur gînd : ca debutul de la Neapole să însemne un DEBUT și în viața mea de toate zilele. Am să fac totul pentru ca spectatorii, colegii mei de facultate și de echipă, antrenorii, toți cei care mă cunosc, să fie pe deplin mulțumiți de mine".

M. POP

INTERVIU LA IEȘIREA DIN... ȘUT

Cu Crîsnic și Panait despre munca lor și fotbal

— Alo ! Exploatarea minieră Petrila? Vă rog, cu șeful sectorului electromecanic !

— Vă rugăm să reveniți la ora prînzului. Tovarășul inginer Panait este în mină!

Așa fiind, am fost nevoiți să discutăm despre fotbal cu fostul internațional *Ion Panait*, după ce acesta a ieșit din... șut ! Vă rugăm să ne credeți, însă, că apelul nostru telefonic a fost lansat doar pentru a plasa locul acțiunii, întrucît eram convinși că nu-l vom putea găsi pe inginerul Ion Panait decît în mină. Cu conștiinciozitatea, dăruirea și priceperea cu care îl găseai, la fel de punctual, cu ani în urmă, pe terenul de joc, la antrenamente.

De fapt, noțiunea „cu ani în urmă" este foarte relativă în cazul de față, întrucît Panait s-a lăsat, „oficial", de fotbal în anul 1960, a mai jucat pînă în 1962 la Petrila, în „regiune", dar ghetele nu le-a pus în cui nici acum : pentru că Ion Panait este prezent pe teren în calitate de cavaler al fluierului! Mulți vor zîmbi aflînd aceasta, știind că Panait, fundașul tare ca cremenea, producea uneori „scîntei" în contactul cu adversarul, ținînd astfel treaz arbitrul 90 de minute. Dar cum Panait este omul hotărîrilor ferme, nu ne vom mira văzîndu-l, nu peste multă vreme, în lotul arbitrilor de categorii republicane. Mai ales că el și-a mai probat o dată, cu ani în urmă, această calitate, părăsind Bucureștiul natal și totodată locul consacrării sale pentru a se stabili în Valea Jiului.

Atunci, în 1948, o gazetă bucureșteană de sport însera această opțiune sub un titlu de o șchioapă: *„Ce caută Panait la Petroșeni?" „Acest titlu m-a îndîrjit*, ne spune Panait. *M-am hotărît să le arăt scepticilor ce caut la Petroșeni. Și poate că acum mă pot socoti și eu localnic. Nu-i așa, Ică?"*

Cel căruia ing. Ion Panait i se adresase cu acest cald și intim apelativ, era inginerul *Aurel Crîsnic*.

Pentru Panait, Crîsnic semnifică Valea Jiului, minerii săi și, dacă vreți, culoarea locală a fotbalului, care numără peste 50 de ani de activitate.

Crîsnic (lîngă el, ca totdeauna, Panait) **blochează în fața lui Constantin, într-un meci C.C.A. – Jiul**

Pentru că Aurel Crîsnic, al doilea fiu al minerului Gh. Crîsnic de la Jieț, s-a născut pe aceste meleaguri, a învățat carte și fotbal aci, și acum muncește printre ortacii săi, așa cum a învățat : cu trup și suflet, cu modestie.

L-am întrebat pe Panait :

— *Care v-a fost coechipierul preferat?*

Și răspunsul a venit prompt, de parcă se aștepta la această întrebare :

— *Crîsnic!* (Acesta nu era încă de față).

Apoi, după ce la întîlnirea noastră a sosit și Crîsnic, i-am pus și acestuia aceeași întrebare. Și uitîndu-se oarecum jenat la prietenul său, de parcă și-ar fi cerut scuze pentru o asemenea destăinuire în public, mi-a răspuns :

— *Panait !*

Și această prietenie dăinuie de aproape 16 ani, timp în care momentele comune au fost atît de numeroase încît nu pot fi consemnate aci decît cele mai semnificative.

„Prin Ică am început să-i îndrăgesc pe cei din jur, cu preocupările și felul lor de viață", ne spune Panait.

Și iată-l pe fotbalistul Panait, la o vîrstă ce depășise anii studențici, apucîndu-se serios de facultate pentru a recupera anii pierduți, pentru a fi alături de Crîsnic și pe terenul meseriei. Și după ce maistrul Aurel Crîsnic își susține în anul 1957 examenul de stat la Institutul de Mine din Petroșeni, cu proiectul unei instalații complexe de extracție, iată că după doi ani, Ion Panait obține și el diploma de inginer cu specialitatea electromecanică minieră.

„Mulți au fost înclinați să creadă că ceea ce am căutat eu în Valea Jiului a fost diploma, ne spune Panait. *Și eu le-am arătat apoi că ceea ce am dorit mai mult, a fost să găsesc aci înțelegere, pentru ca aportul meu în muncă și în sport să fie cît mai consistent. Și aci, printre tovarășii mei, care m-au susținut și la bine și la rău, mi-am găsit drumul în viață".*

De aceea, mi s-a părut firesc că amintirile sale sportive cele mai dragi sînt legate de *echipa* Jiul : *„N-am să uit niciodată anul cînd echipa noastră a terminat campionatul categoriei A pe locul III. N-am pierdut atunci pe teren propriu decît două meciuri, pentru că toți: Gabor, Farcaș, Romoșan, Vasiu și ceilalți luptau ca unul. Iar memoria îmi redă ca o filă de album formația noastră reprezentativă secundă aliniată în toamna aceluiași an (1957), la Atena, pentru meciul cu echipa Greciei (1—1). Eu eram căpitanul echipei, lîngă mine era Crîsnic iar „încheietor de pluton" un alt miner, Gabor.*

— *Deviza noastră era : „nu ne dăm lătuți!"*, intervine Crîsnic. *Eu îi spuneam lui Ion: „careul mic e al meu, cel mare, al tău!" și această... diviziune a muncii, a dat bune rezultate.*

— *Cu calmul tău proverbial, era și firesc, adaugă zîmbind Panait.*

— *Bineînțeles*, „blochează" cu siguranță, fostul portar. *Nu-ți amintești meciul cu U.T.A. de la Arad, de-acum vreo 10 ani? Vaczi a reluat mingea din voleu cu o asemenea putere, de la 7—8 metri, încît i-am auzit doar șuieratul și am simțit cum îmi deranjează freza! Apoi însă careul mic a fost al meu, cel mare al tău, și... scorul 2—2.*

Și amintirile încep să se deruleze, ca un film aflat abia pe masa de montaj: Panait (oborean de baștină), învățînd fotbal împreună cu fratele său Ion Vasile (și el viitor internațional) de la „nea Petrică" (Steinbach), apoi, la 16 ani, debut în „B", la Olimpia. Din 1942 pînă în 1946 la Carmen, în echipa de „11 carate", alături de V. Stănescu, Novac, C. Marinescu, Șiclovan, Marian, Covaci. Un an apoi la A.S.A. și, din 1948 pînă la „abdicare", la Jiul. A jucat împotriva lui Dobai, Bodola, Șipoș și-i consideră pe Alexandrescu, Vaczi și Sony Niculescu, cei mai dificili adversari direcți.

„În ultima mea perioadă de activitate competițională, acum vreo 7 ani, eram acuzat că prefer organizarea apărării cu 4 fundași pentru că... am îmbătrînit. Acum, însă, e la modă și practicată de cei tineri !", observă Panait. Și tot el continuă, nu fără o undă de amărăciune- *„După retragere, am simțit o asemenea durere, încît nici nu mai puteam merge la meciuri. Duminicile, pescuiam! Acum însă... am arbitrajul".*

Aurel Crîsnic, preocupat de carte, s-a mulțumit în copilărie să considere fotbalul doar un joc ca oricare altul. După liceu, a urmat școala de maiștri din Petroșeni, așa că juniorul Crîsnic de la *Paringul* Lonea a lăsat mai departe fotbalul în postura de auxiliar. Abia la 18 ani, tînărul maistru își poate permite să dedice sportului preferat după amieze întregi. Și consecvent debuturilor sale tîrzii, Crîsnic ajunge în echipa *Jiului* (reprezentanta minerilor în categoria A) abia în anul 1950, cînd avea deja 25 de ani. Și de atunci, duminică de duminică, Aurel Crîsnic a apărat timp de 10 ani poarta minerilor din Petroșeni, fără să fi fost accidentat sau să fi lovit vreun adversar, fără să fi fost înlocuit, avertizat sau suspendat. Deși a debutat relativ tîrziu în categoria A, el se numără printre jucătorii cu cele mai multe meciuri susținute în prima categorie de fotbal a țării : 207! A fost selecționat în loturile naționale de 11 ori, participînd printre altele (alături de Voinescu) la festivalul tineretului de la Berlin și la Olimpiada de la Helsinki. Și o interesantă coincidență: Crîsnic a totalizat la sfîrșitul carierei sale divizionare 360 de meciuri: un întreg an de meciuri !

Pe parcursul convorbirii noastre cu cei doi prieteni, au reieșit destule similitudini din viața lor. Să mai adăugăm doar două: împreună s-au despărțit, în anul 1960, de echipa îndrăgită, și aceeași dragoste nestinsă pentru fotbal nu i-a lăsat să părăsească definitiv terenul, continuîndu-și activitatea în echipe ale minerilor din campionatul regional; și, însfîrșit, atît Panait cît și Crîsnic au cîte doi copii: un băiat și o fată !

Sînt amănunte pe care întîmplarea le-a relevat, dar ele fac parte integrantă din ceea ce Ion Panait și Aurel Crîsnic au păstrat și cimentat peste ani, ca rod prețios al activității lor comune pe terenul de sport : *prietenia.*

S. GABRIELESCU

Să spunem adevărului pe nume...

Nu este un moto, ci subtextul unei ședințe de analiză, comunicat ca un fluid spiritual între 20 de participanți ai unei „partide" dramatice, în care protagoniștii, jucători de fotbal, își puneau în valoare nu șutul, ori driblingul, ori plasamentul, ci virtuți mult mai de preț : cinstea, omenia.

Localizare în timp, în spațiu : luni 12 decembrie, clubul Siderurgistul Galați. Obiectul ședinței : (nomenclatura oficială) analiza evoluției Siderurgistului în turul campionatului. În fapt, o confruntare a caracterelor.

Am aflat în această ședință ceea ce miile de iubitori ai fotbalului care citesc luni în ziar despre evoluția de duminică a acestei echipe n-au de unde ști. Pentru că în ziare se consemnează desfășurarea meciului, autorii golurilor, clasamentul etc. În ziare nu apar motivele pentru care Stătescu și-a mutat peste noapte ședința de pe malul Dunării la poalele Ceahlăului, așa cum nimeni n-are de unde să știe că jucători de bază ai formației, ca Adam, Costache, Pal, o dată cu retrogradarea echipei din „A", s-au gîndit să dezerteze de pe o „navă de mina a doua" pentru meleaguri ploiștene sau ieșene, acolo unde firma e mai mare...

Aceste adevăruri se spun — mai de voie, mai de nevoie — în fața tovarășilor sau de către ei.

Unii se ascund și neagă pînă la capăt. N-au curajul recunoașterii sau își închipuie că pot „fenta" în viață ca și pe teren. Tînărul Ioniță, bunăoară, jucător de talent, de perspectivă, apreciat pînă mai ieri de toată lumea, a încercat în ședință o figură „tare". „Antrenorul mă persecută — a zis el. Ori el, ori eu ! Nu-i place de mine, să-mi dea dezlegarea !"

Ceea ce n-a spus însă Ioniță, au spus ceilalți participanți la ședință. Au spus că Ioniță a fost descoperit, ca junior, și crescut de același antrenor care „azi îl persecută", că în echipă era unul din cei trei titulari la alcătuirea formației, dar, mai ales, că Ioniță a „aranjat" cu cei de la Hunedoara să se transfere la ei.

Din vorbele antrenorului Zaharia am reținut că singurul repros pe care obișnuia să i-l facă era pasivitatea sa pe teren, fuga de luptă, de dăruire pentru echipă. În ședință au înțeles cu toții de ce cuvintele „dăruire pentru echipă" nu puteau să aibă rezonanță la Ioniță...

Alte adevăruri care explică ceea ce, la timpul lor, era de neînțeles.

O lună de zile — în septembrie — la antrenamentele echipei au participat doar cîte 4—5 jucători (!), rezervele. Titularii „n-aveau treabă" cu echipa. Ei erau de drept în formație, antrenorul fiind silit să-i prezinte la jocuri așa nepregătiți cum erau. N-avea alți jucători. Așa se explică cum merituoșii învingători ai Rapidului din primăvară s-au chinuit în fața unor echipe cu posibilități evident reduse.

Cu timpul însă, omenia, „fondul de bază" al majorității componenților acestei echipe și-a spus cuvîntul. „Rătăciții" s-au întors încetul cu încetul la matcă. au pus umărul și echipa a început să revină la linia de plutire. Finalul turului i-a găsit pe gălățeni pe locul 2. Un loc de pe care se vede din nou la orizont categoria A. Înclinăm însă să credem că dintre toate întîlnirile susținute de Siderurgistul în acest tur, partida „adevărului" din acea mohorîtă zi de decembrie este cea mai prețioasă.

M. P.